

Вии за пиши-попадйката приказвали въ училището. Не знаах да не бѣде мя слъгалъ? Слушайте:

Пиши-попадйката, каза Цоню, е най-малкото отъ грабливытъ животны, тя е малко по-къса отъ сѣселя но много по-низка отъ него. Гърбецътъ ѝ е тъмночервеникавъ, а нататакъ тѣлото ѝ е възбѣло, навременъ зимъ вредъ побѣлва. Тя не си прави жилище, но са ползува съ жилището на кърта, когото изѣда; живѣе тя въ хрѣлопытъ на дърветата, въ къщята, въ земницытъ и въ копнытъ. Щомъ наста не ноцъта и пиши-попадйката излазя на работа, и нема милость отъ нея нито на мышкытъ, нито на пълховетъ, на зайцытъ, на змиитъ и гущеритъ. Тя е тѣй низенка и чевръста, щото са провира прѣзъ каква-да-е дупка прѣзъ какъвъ-да е растрогъ; навременъ влазя и въ водата да гони лова си, и на дървото заспалото птиче улавя. Ако ѝ са падне по-малко животно, попадйката го изѣда, ако ли е по-голѣмо, тя кръвта му испива, мозька изѣда, а месото остава. Мѣчно са борѣтъ и грабливытъ птичета съ пиши-попадйката, които сѣ много по-силны отъ нея: щомъ са по зазѣпа орелтъ, който държи въ негкѣтътъ си пиши-попадйката, тя са впива въ гърлото му. Пиши-попадйката не бѣга и отъ едрытъ животны. Кога са ненадѣино срѣщне съ челѣкъ, тя са исправя на заднытъ си крака, като сѣселятъ, но не бѣга, а са наежа и фърчи. Нѣма второ животно, което да лови тѣй много и масторекы мышкытъ колкото пиши-попадйката.

Разбра ли ты сега, ми каза Цоню, че е срамота да са убива пиши-попадйката за една кокѣшка. Пиши-попадйката е твърдѣ полезно животно.